

MAJA KADLEČÍKOVÁ

MODRÉ DIAĽKY

EPUB ePub

ISBN 978-80-570-1494-2

EAN 9788057014942

MOBI

ISBN 978-80-570-1495-9

EAN 9788057014959

PDF

ISBN 978-80-570-1493-5

EAN 9788057014935

Text

Dizajn, obálka, grafická úprava

Vydavateľ

Modré dialky

© Maja Kadlečíková

© Maja Kadlečíková

© Maja Kadlečíková

1. vydanie, 2019

EPUB ePub

ISBN 978-80-570-1494-2

EAN 9788057014942

MOBI

ISBN 978-80-570-1495-9

EAN 9788057014959

PDF

ISBN 978-80-570-1493-5

EAN 9788057014935

Modré diaľky

Obsah

Modré diaľky	3
Jasná správa	5
Magda a Magdaléna	10
Raz do roka	13
Čerešňa	14
Bumerang	18
Noc má svoju moc	21
Pravda je len jedna	23
Križovatka	24
Cesta	27
Neverím	31
Pán Ludevík	33
Únava	38
Maliarka Helena	44
Predavač snov	48
Chodník bez značiek	54
Pes	55
Alfréd	62
Zničila ho	80
S Os Udom	83
Nechajte ho, nech sa pýta	87
Luigi a Angelina	89
O rok, dvanásť mesiacov, 365 dní	94
Ester	100
Váhavá	103
Kamila	123
Modré diaľky	160
Zasa	166
Majme sa radi, majte ma radi	187
Každá pomoc je dobrá	220
Hrdá šoférka Jolana	230
To sa nedá odmietnuť	240
O autorovi	250

Jasná správa

Hedviga bola fajn, len trochu pomýlená. Všetko totiž brala vážne. Keď jej Tomáš povedal, žeby pre ňu aj srdce na dlaň položil, vrhla sa na neho a so slzami v očiach ho prosila, že ona chlapa bez srdca nechce. Keď jej silácky oznámil, že správny chlap nemá srdce, hodila doňho vankúš a rozčuľovala sa, prečo sľubuje to, čo jej nemôže dať. Tomáš vtedy pokrútil hlavou, vstal z kresla a odišiel. Po čase sa vrátil, Hedviga bola dobrý človek. Akoby ani neprerušili rozhovor sa ho spýtala, či by jej nemohol ponúknuť tú károvanú košeľu, pretože po nej dlho túži a tú vie, že má. A so sklopeným zrakom dodala, že by jej ho tá košeľa navždy pripomínala. Keďže ju mal na sebe, dal si ju s pobavením dole a ako tak stál pred pehavou brunetkou s odhaleným hrudníkom, zmocnilo sa ich to, po čom sa niekedy dvaja ľudia vezmú. Vzali sa, Hedviga mala všetky príznaky tehotenstva. Začala jesť trikrát tolko, bruško rástlo, dostavila sa ranná nevoľnosť. K lekárovi však nešla, načo. Vedela, že po prudkom ohňostroji telesnej žiadostivosti, ktorá je naprogramovaná nejakým kódom, spustí sa aj keď to vôbec nečakáme, sedem z jej desiatich kolegýň otehotnelo. Práve v tom čase si zvyšovala vzdelanie: chodila na rýchlokurz štatistiky a tak jej rovnica pravdepodobnosti potvrdila, že čaká dieťa. Tomášovi to oznámila so skalopevným presvedčením v hlase a keďže on žiadny kurz neabsolvoval, nevedel, čo má robiť. A tak urobil to, čo sa od neho očakávalo.

Vtedy sa dozvedel, že aj on prišiel na svet týmto bežným spôsobom. Pri prvej runde lacného alkoholu mu otec povedal, že práve čisto ľudskému správaniu sa vďačí za svoje jestvovanie. Po piatej runde oznámil - inak by si jeho mamu určite nezobral. Tomáš sa nikdy nedozvedel, že sa s ňou oženil až po jeho narodení. Ku svadbe sa začalo schyľovať, keď sa na rande pod lipami s otcovou novou známou, jeho mama spolu s ním, bol vtedy uvreštaný uzlíček utopený v perinke, posadila na lavičku a dala sa s paňou s nervóznym pudlíkom a červenými nechtami do reči. Otec chvíľu pozeral na druhú stranu chodníka, potom sa zodvihol a odišiel. Dáma s vysoko natupírovanými vlasmi si to ale nevšimla, lebo už mala celú tvár zapichnutú v perinke a žužlala o tom, aké sú deti roztomilé. Až do chvíle, kým jej Tomášova mama nevysvetlila, že ak si vezme otca, bude si musieť jeho malého adoptovať, lebo Pavol sa jej zveril: syna sa nikdy nevzdá. Bol to číry výmysel? Vôbec nie. Tomášova mama prosto verila každému slovu. Keď porodila, Pavol kľačal na kolenách a dušoval sa, že on sa malého nikdy nevzdá a aj keby mu ho nechcela dať, určite dosiahne, aby si ho mohol osvojiť. Ružena teda vôbec nechcela naštrbiť jeho rodiaci sa vzťah, len sa vybrala na dohovorenú schôdzku, pretože opäť všetko vzala vážne. Pri tom ako prala v rukách, kľačiac na kolenách, vo vani v studenej vode oblečenie svojho milovaného, ktorý ju sem-tam požiadal o túto ženskú záležitosť, pozorne mu prezrela vrecká. Čo ak by tam bolo niečo, čo by pri praní znečistilo a tým znehodnotilo jeho šaty? A našla lístoček: "Moja jediná na

celom svete, zídeme sa v parku na lavičke pod lipami." Hoci ju prekvapilo, že sa týmto romantickým spôsobom ozval po niekoľkých mesiacoch od narodenia Tomáša, špinavé oblečenie jej väčšinou nechal v igelitovom vreci pri dverách, potešila sa. Tak predsa budú mať život manželský, hoci obrúčku jej na prst nenavliekol. Namaľovala sa teda, malého zabalila do perinky a hor sa za hlasom svojho srdca. Keď zbadala dvojicu na lavičke zabratú do rozhovoru, pričom sa pani s červenými nechtami z času na čas zapýrila a krútila nejakým prstienkom na prste, vôbec ju to nevyviedlo z miery. Bola presvedčená, že má prehľad a všetko pod kontrolou. Zrejme jej milovaný našiel nejakú bohatú pani so psíkom, ktorá si chce malého Tomáša, napokon, ona ako slobodná matka toho veľa nedostane, adoptovať. A zrejme jediná láska jej srdca je odhodlaná, súdiac podľa ruky dôverne zasunutej poza chrbát panej so psíkom, si kvôli láske k nej a ich dieťaťu boháčku aj vziať, priviesť ju pred oltár a potom si osvojiť Tomáša. Ako Ružena kráčala k lavičke, jej odhodlanie sa menilo na neochvejné rozhodnutie, Tomáša ani Pavla si nedá. Nepotrebuje peniaze, veď ona je jeho jediná láska, na celom svete. Keď sa posadila vedľa neznámej, ktorá okamžite prejavila o dieťa záujem a Pavol sa so sklopenými očami bez slova po čase vytratil, odvaha jej búšila až v krku. Po patričnej odmlke, počas ktorej pani ešte stále malému drmolila svoje no ty si milučký, no ty si peknučký, ktovie, na koho sa podobáš, povedala. "Viem, že keby ste sa vydali za Pavla, otca môjho syna, pretože ste bohatá, by ste si ho adoptovali. Ale ja som

sa rozhodla, že obeta môjho milovaného ako i vaša by bola privysoká. Preto vám ďakujem za spoluprácu, ale myslím, že sa nedohodneme." Keď videla úžas v tvári ženy, ktorá spopolavela, zostarla o desať rokov, chytila sa za brucho a tvár sa jej skrivila, Ružena dodala. "Prepáčte, nechcela som vám spôsobiť toľkú bolesť. Ak vás to až tak zarazilo, môžete prísť malého niekedy navštíviť, priniesť mu lízatko. Prosím vás, neodmlite mi tu ..." Ružena sa vrátila domov. Pavla našla natiahnutého na posteli. Spal a razil z neho alkohol. Pritúlila sa k nemu, Tomáša mu položila na brucho a sama sebe sľúbila: žiadna adopcia, nejako si už pomôžeme. O tri dni, keď vytriezvel, ich zosobášil farár, čo chodil do rovnakej krčmy ako jej muž. Práve jemu zarazený Pavol vyrozprával ako vonkoncom nemohol nájsť lístok s miestom schôdzky v parku. Zabudol, kam ho v rýchllosti schoval, až si rande nakoniec dohodol telefonicky. Nikto netušil, či to bol obrad podľa regulí, povrávalo sa, že pátra dávno z cirkvi vylúčili. Pavlovi a Ružene to neprekážalo, pred bohom boli svoji.

Tomáš vyrastal s Hedvigou, dievčaťom od susedov. Bola adoptovaná, čo svojho času spôsobili v celom činžovnom dome na predmestí senzáciu. Osvojili si ju bezdetní manželia s kopou peňazí. Jej jedinou spomienkou na biologickú matku bola fotografia s pudlíkom. Mame však do tváre nevidela, držala pred ňou pudlíka. Všimla si len prsteň na prste, pripomínal púťovú atrakciu. Hedviga, ktorej teraz spod svadobných šiat vykúkalo veľké bruško bola spokojná, všetko je tak ako má byť. Je podobná ako sedem z jej desiatich spolužiačok. Dnes sa vydá za Tomáša

a o dva dni, presne v ordinačných hodinách, navštívi gynekológa. Pri včerajšom trkotaní s priateľkami sa dozvedela, že deväť z desiatich to nakoniec, pre istotu, urobilo.

Magda a Magdaléna

Pani Magda to nemala ľahké - tak rada by niekoho nezištne obdarovala. Problém bol v tom, že stále nevedela ako to urobiť tak, aby ju to nič nestálo. Lepšie povedané, aby nemusela minúť ani euro a to, čo chcela darovať by si napokon mohla nechať. Najprv skúšala darovať reči.

Napokon, nebolo to úplne zadarmo, nie je predsa až tak jednoduché niekoľko mesiacov hovoriť o pripravovanom dare. Veď koľko radosti iba tak darovala celej rodine, keď rozprávala, opisovala, sľubovala, konzultovala, tvrdila, že už má dar vyhliadnutý. Dokonca raz z čistej lásky k blížnemu neteri prisľúbila: už pôjde malý ručný vysávač, o ktorom jej toľko rozpráva, aj kúpiť. Išla, ale o deviatej večer, keď si bola istá, že obchod bude zatvorený. A aj bol, hoci kráčala po chodníku s nejasnou obavou, či nezmenili otváracie hodiny. Fuj, povzdychla si v duchu, niekedy mali všetky obchody otvorené najneskôr do šiestej a dalo sa na to spoľahnúť. Doba sa ale zmenila, obchodníci chcú zarábať viac a dlhšie, darebáci. Neskôr už túto láskavosť nevyskúšala. Keď chcela neterku potešiť znovu, tá potvora jej s nevinným hlasom po tom, čo jej ona vyrozprávala, že prešla celé mesto, ale všetky obchody s elektrospotrebičmi boli zatvorené povedala - veľký obchodný dom na námestí je otvorený non-stop.

Fuj, odplula si v duchu Magda, non-stop boli niekedy otvorené len putiky nevalnej povesti. Dnes by možno bola radšej, keby to tak ostalo. Hoci nikdy predtým do nich nešla, predsa tam predávali slané tyčinky, teraz by možno

jedno balenie i obetovala. Mohla by aspoň polovicu, či dve tretiny po ceste zjesť a doniesť len zvyšok. Kto by ju smel obviňovať, keby v nehostinných nočných uliciach vyhladla? Zrazu ju niečo pohladilo na srdci. Najlepšie by bolo, keby ich priniesla neterke a zároveň sa s nimi na návšteve ponúkla. Mohla by neterka namietat? Určite nie, veď by len ušetrila na pohostení a Magda by jej darovala tyčinky, hoci by z nich ani jednu neochutnala. No, možno tú poslednú by predsa len neterke doprialala, možno aj dve. Úžasný plán, zaplesala. Problém bol v tom, že neter Magdaléna nikdy slané tyčinky nechcela. Nemala ich rada. A tak Magde pred kúpou vysávača nezostávalo nič iné, len povedať, že náhle ochorela. A bola chorá niekoľko týždňov.

S rodinou sú vždy problémy, opakovala si. A ako by bola rada, keby jej tí nevďačníci boli vďační. Či raz nekúpila vo výpredaji pančucháče a jedny dala za rovnakú cenu sestre? A to jej ich mohla predať hoci aj za oveľa viac, pri dnešných cenách by to bolo tak či tak zadarmo. Ak by zaplatila sestra, pristihla sa Magda-no hneď mala vysvetlenie: určite má tá potvora viac peňazí ako ona sama. Veď sa na nedostatok peňazí nestážuje a rovnakú ošúchanú sedačku v obývacej izbe má predsa z lakomosti. A nehanbí sa staršiu sestru, čiže Magdu, na ňu usadiť. Magde zrazu bolo ani nevedela prečo, nanič. Začalo to asi tým, uvažovala často, že ma už v detstve obrali o meno. Veď aj ja sa volám Magdaléna a všetci mi hovoria Magda. Podpisujem sa síce Magda, lebo takto miniem menej náplne do pera, v telefóne sa predstavujem ako Magda, lebo

šetrím minúty, ale v duši som bola a navždy zostanem Magdaléna, uistovala sa niekoľkokrát za deň. Vždy bola z toho nakoniec nervózna a mala slzy na krajíčku. Raz sa takmer odhodlala protestovať na rodinnom stretnutí a všetkým rovno vyhlásiť, že je Magdaléna a vždy ňou aj bola, ale potom sa zháčila: nežiadali by od nej po dlhom úpornom boji o vlastné meno, aby sa tak aj podpisovala, či nebodaj predstavovala za každých okolností? Navyše ju premkla hrozná predstava. Voľakde čítala, že dnes už aj čas sú peniaze a nie je meno Magdaléna predsa len dlhšie a tým náročnejšie na čas?

A tak sa Magdaléna trápila, trápila, trápila, trápila, trápila, hoci bola vopred zmierená s tým, že nakoniec zvíťazí Magda, lebo je úspornejšia. "Mám to ja ale ťažké, aký je ten život nespravodlivý. Prečo krutý úder osudu zasiahol práve mňa. Nikto ma nechápe, nikto nepoľutuje, čo nevidia, ako sa snažím...", brblala si sama pre seba a pomaly, rozvážne zostupovala po schodoch. Snád' neurobí nejakému cudziemu lekárovi, ktorý ani nepatrí do rodiny radosť tým, že si zlomí nohu. Isto by pýtal nejaké peniaze.

Raz do roka

V modrastom dyme sedela schúlená postava a mlčky pozerala na dvere. Boli špinavé od sadzí, vtáčieho trusu a pánty nesmelo vrzúkali. Vietor šuchotal pod prahom. Vonku sa zvečerievalo. Len opustení chodci a hladné mačky sa tmolili pod parapetmi. A potom to prišlo. Syčiaci výstrel označil ten deň niečím výnimočným. Kôpka nervov v kúte miestnosti mu ale nevenovala pozornosť. Plavé vlasy jej držali sponky s margarétkami a kreslila ukazovákou po stole. Bolo počuť prevaľovanie sa vody v práčke. Jej rýchlosť naberala obrátky, bubon sa roztáčal a chystal do poslednej kvapky vyžmýkať svoje útroby. Ozvali sa kroky. Zdalo sa, že celkom blízko niekto roztočil bubienok a počítal do tri. Tupé rany cvakli naprázdno. Pračka doprala s pomalým kvílením. Žena sa postavila, odkrивkala do vlhkého tepla kumbálu a naučeným spôsobom vybrala z pekelného stroja čisté prádlo. Bolo cítiť lacným mydlom a zvyškami prášku. Dvere na vedľajšej izbe sa nečakane rozleteli a dovnútra spadli dve postavy. Chlapček s hračkárskou pištoľou stále nanovo šťukal kohútikom a nevedel sa nasýtiť praskotu zbrane ostrých chlapov. Pritom sa snažil vyhrabať spod opitej ženy. Potkla sa o prah, prevrátila hore nohami, z ruky jej vypadla fľaša nedopitého šampanského. "Marica, hovorila som ti, že narodeniny nemáš oslavovať sama, čo ho nezavoláš?" - opáčil piskľavý hlas. "Neprišiel by, aj malému poslal darček poštou. Čo mi závidíš tú trochu šumivej brečky raz do roka?"

Čerešňa

Širokú ulicu zalievali prúdy slnka. Kotúľali sa strmým zrázom, plazili po kamenných múroch, ohradách a hriali nohy dievčat v krátkych sukniach. Zrazu sa rozleteli veraje okna a ruky z tretieho poschodia domu s priechelím vyhodili nejakú ťažkú vec. S hrmotom padla na tvrdú dlažbu. Tupý náraz lepenkového kufra vyľakal holuby. Začali splašene poletovať. Z brucha batožiny vyliezli rukávy košele s naškrobeným golierikom, zopár ponožiek, holiaci strojček s monogramom. Hliníkový obal zubnej pasty praskol a začala z neho pomaly vytekať červeno-biela pásikavá hmota. Niečie ruky prudko zatvorili okno a pricvikli záclonu. Veraje sa znovu rozleteli a záclona zmizla vo vnútri domu. Dievčatá na ulici sa otočili a začali sa chichúňať. "Talianски milenci," prehodila jedna a druhá len kývla rukou k domu.

Po jeho schodisku si práve vykračoval muž s riedkym strniskom. Vyšiel až na pavlač a zaváhal. Vošiel do ponurej izby, zažal zápalku a niečo hľadal. Prešiel do vedľajšej miestnosti, pozrel na zelené pásiky na stene. Telu na posteli pod prikrývkami nevenoval pozornosť. Mal rozstrapatenú šticu a nepokoj v očiach. Z okenného rámu zoskočila mačka a náhlivo sa poberala preč. "Stoj, ty potvora," skríkol a prudko sa obrátil. Zviera sa pomaly otočilo a - zastalo. Muž sa radšej obrátil späť k posteli a dlho na ňu hľadel. Nerozhodne stál ako prilepený k dlážke a nevedel, či sa má posunúť dopredu, alebo otočiť a odísť. Zaujal ho krik pod oknami. Prebehol pár metrov,

parkety nespokojne vrzli. Zastavil sa pri okenných tabuliach, odchýlil záclonu a nechápavo hľadel von. Na fontáne znovu sedeli holuby, čistili si pierka, sem-tam nejaké našuchoril vetrík. Malí chlapci, čo sa sem chodili hrať na vojakov hlasno pokrikovali a hrabali sa v niečom veľkom, no nedokázal to z diaľky rozoznať. Pehavé chlapča mu zrazu vyrazilo dych. Bolo navlečené v jeho pásikavej košeli a na drevenom meči šikovne zvrátilo plstený klobúk. Vyhadzovalo ho do vzduchu, klobúk tancoval, skackal, nechal sa unášať neviditeľnými prúdmi. Poskakoval po nich ako po schodoch. Chlapec balansoval drevenou paličkou a snažil sa odhadnúť, kam klobúk dopadne. Ostatní sa prizerali, hrýzli si od napätia nechty, na tvárach im pohrával nervózný úsmev. Zrazu sa zatiahlo, silný vietor veštil búrku. Klobúk sa nadvihol akoby v poslednom veľkolepom oblúku a pristál vo fontáne.

Drobné brčkavé dievčatko, čo hru pozorovalo spoza stromu vybehlo ako blesk, skočilo do fontány, zmáčalo si sukničku, dychtivo sa načiahlo za zhužvaným klobúkom, pošmyklo sa a krátko vykričilo. Muž až do tejto chvíle pozoroval divadlo apaticky. Teraz spozornel, nahol sa cez priečelie a zakričal: "Počkaj, hneď som dolu." Rozbehol sa naprieč izbou, hodil skúmavý pohľad na posteľ. Pod prikrývkou sa krčila niečia tvár, vytrčali z nej vlasy a prevísala noha v dreváku. Topánka sa nekolísala, hoci držala len na špičke prstov. Muž vybehol na pavlač, kde sa zhromaždili zvedaví susedia a vyčítavo mu hľadeli do tváre. Jedna pani so zošúverenou kožou si prikryla ústa a ukázala naňho prstom. Na schode, vedľa ktorého vystieral